

Sygn. akt IV CSK 506/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z wniosku B. B.
przy uczestnictwie G. K., A. K.,
R. R., W. R. i L. S.
o rozgraniczenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 lutego 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w T.
z dnia 19 lutego 2014 r., sygn. akt VIII Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które – zgodnie z art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnioskodawczyni B. B. we wniesionej skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w T. z dnia 19 lutego 2014 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparła na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 3 i 4 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że skarga wnioskodawczyni jest oczywiście uzasadniona, co ma miejsce wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Taka sytuacja nie zachodzi w odniesieniu do wniesionej skargi. W istocie bowiem skarga kasacyjna, mimo podniesienia w niej zarzutów prawa materialnego, w opiera się na kwestionowaniu oceny dowodów i dokonanych na tej podstawie ustaleń faktycznych przez Sąd drugiej instancji,

co w postępowaniu kasacyjnych jest niedopuszczalne (art. 398³ § 3 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

Wskazać należy, że nie zachodzi również zarzucana nieważność postępowania, którą ponadto Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę – w granicach zaskarżenia – z urzędu (art. 398¹³ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.). Powołany w skardze kasacyjnej art. 379 pkt 4 k.p.c. stanowi o nieważności postępowania spowodowanej braniem udziału w sprawie sędziego wyłączonego z mocy ustawy, podczas, gdy art. 49 k.p.c. – powołany w zw. z art. 379 pkt 4 k.p.c. - nie dotyczy wyłączenia sędziego z mocy ustawy, lecz na żądanie sędziego lub na wniosek strony. Ubocznie tylko dodać należy, iż w orzecznictwie jednolicie przyjmuje się, że wynikający z art. 386 § 5 k.p.c. obowiązek rozpoznania sprawy w innym składzie odnosi się tylko do tych sędziów, którzy wydali wyrok uchylony (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2012 r., V CSK 157/11, nie publ., z dnia 11 kwietnia 2013 r., I PK 259/12, OSNP 2014, nr 2, poz. 22 oraz z dnia 24 kwietnia 2014 r., III CSK 319/13, nie publ.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).